

леко на пръсти и грозни мисли се завъртѣха подъ низкото му чело. Той знаеше, че нѣмаше никаква милостъ за него, че го очаква Божие наказание и тежка присѣда, затова реши да извърши нова лошащина. И, както бѣ заспалъ светиятъ ключарь, той се приближи тихо до него, отвърза райскитѣ ключове, грабна месеца, звездитѣ, слънцето, зората и ги тури въ една кошница; сетне задигна престола на Господа, кѣпеля на Божия Синъ, босилека и райскитѣ цвѣта, кръста и мирото, натовари се съ тѣхъ добре и ги отнесе въ пѣкъла.

Изведнажъ тамъ свѣтна, и грѣшниците се раздвижиха. Чудѣха се, какво е станало и кой имъ донесе тия свети и божествени нѣща въ черната преизподня, надъ която неочаквано всичко се проясни, и въздухътъ се изпълни съ миризъ на райски цвѣта. Само небето надъ страшния адъ на грѣшниците потъмнѣ.

Чу се грѣмъ и силенъ тътенъ, и огнени свѣткавици прорѣзаха небесния сводъ. Отъ висинитѣ Богъ, обкръженъ съ всички светци и ангели, отиваше къмъ рая. Отъ гърмежитѣ свети Петъръ се разбуди, разтърка очи и, като разбра станалото и видѣ благиятъ Отецъ Небесенъ предъ себе си, падна на колѣне и закърши отчаяно рѣце.

— Прости ми, Господи! — простена свети Петъръ — ограби ме Юда.

— Не бой се, сине! — рече му дѣдо Господь — никога нощта нѣма да стане день и деньтъ — нощъ. Това, което съмъ казалъ съ устата на пророцитѣ, това ще бѣде. Силенъ е моятъ законъ и той ще накаже грабителитѣ...

Сетне дѣдо Господь събра около себе си светцитѣ и ангелитѣ и имъ рече:

— Кой отъ васъ ще надвие Юда? Ще го накажа за дързостта му...

Предъ дѣдо Господа застана свети Илия:

— Мене прати, Господи!

Вседържителтъ махна съ рѣка:

— Иди, сине! Вземи мълниитѣ и свѣткавицитѣ...

Тогава свети Илия се мѣтна на огнената си колесница и небето загърмѣ съ страшна сила. Свѣткавици прорѣзаха облацитѣ и ослѣпителна свѣтлина залѣ земя и небесенъ сводъ. Въздухътъ затрепера. Въ пѣкъла настана черна, студена и страшна нощъ...

Борбата между свети Илия и Юда не бѣше лесна. Тя продължи три дни и три нощи. Месецътъ, звездитѣ, слънцето и зората, които Юда бѣ открадналъ отъ рая, прѣчеха на свети Илия, да може да изпълни волята на дѣда Господа — да хване и победи Юда. Ала най-после свети Илия надви. Съ свѣткавицитѣ и грѣмотевицитѣ светецътъ препрѣчваше пѣтя на изплашения крадецъ, до като го улови и върза на единъ джбъ. Сетне той отне отъ него откраднатитѣ Божии свѣтила и светитѣ предмети и ги занесе на дѣдо Господа въ рая. Изведнажъ надъ рая небето свѣтна, а въ ада стана тъмна нощъ...